

Případ ztraceného dědictví

Lucie Pilátová

Máma si dala ruce v bok a rozhodla se, že mi cestu překazí stůj co stůj. „Jsi blázen,“ prohlásila. Za poslední dvě hodiny už nejméně po sté.

„Mohla bys mi vysvětlit proč?“ oponovala jsem jí a snažila se dobalit poslední kufr.

„Ariano, dobře víš, že teta Lili to nemá v hlavě v pořádku.“

V duchu mě napadlo, jestli můžu říct vlastní matce, že je hnusná. Zasloužila by si to.

„Slyšíš mě?“ zaječela.

„Myslím, že tě slyší i dole ve vesnici.“

„Nebud' drzá,“ napomenula mě.

„Mami, ráda bych tě upozornila, že si vymlouváš plíce a možná i jiné vnitřnosti úplně zbytečně. Teta Lili je pro mě jako babička, kterou jsem neměla. Nevykašlu se na ni jenom proto, že ty ji nemáš ráda.“

Zamračila se. „Nic takového jsem neřekla. Jenom si myslím, že spravovat tak velký majetek je na mladou holku trochu moc velké sousto.“

„Nezávidi,“ zahrozila jsem na ni.

„Nejsem její pokrevní příbuzná, takže je v pořádku, že všechno odkázala tobě, když otec zemřel. Ale jedna věc je dědictví a druhá je péče o ně. Pro-miň, nemáš dost zkušeností,“ pronesla rázně.

Zmínka o tátovi mi sevřela hrdlo. Před dvěma lety odjel na obchodní schůzku do města. O pár hodin později poldové mámě oznámili, že nabou-

ral u sjezdu na dálnici, když se vracel domů. Podle dvou svědků nehodu zavinil nějaký motorkář. Jenže ujel. V té době jsem se už rok courala po jižní Evropě a přemýšlela, co se sebou. Rodiče čekali, že po studiu práv nastoupím do advokátní kanceláře, budu nosit kostýmky, lodičky a tvářit se chytře. Což o to, poslední bod mi nikdy nedělal potíže, ale kostýmek a lodičky nešly dohromady s dodávkou, kterou jsem si pořídila jako odměnu za státnice. Když mi máma dala vědět, co se stalo, okamžitě jsem se vrátila domů. Tenkrát řekla cosi jako – tak ho dostali. Hodně dlouho jsem si myslela, že se mi to zdálo, nebo jsem jí špatně rozuměla. Bála jsem se zeptat, jak to myslela, protože tátovu smrt nesla dost těžce. Navíc ze dne na den musela převzít vedení vinařství a celého statku. Bylo jasné, že sedačku v minivanu vyměním za židli v kanceláři, abych jí pomohla. Po nějaké době se mámě svěřila kamarádka Clara Ebnerová, hospodská z vesnice, že ji kdosi dehonestuje na sociálních sítích a udává, kde může.

„Strašně ráda bych pro ni něco udělala,“ povzdychla si tenkrát máma.

„Tak se u ní zastavíme,“ navrhla jsem. „Třeba se s tím dá něco dělat.“

Clařin problém skrýval příběh starý jako lidstvo samo. Její muž se zakoukal do jisté o dvacet let mladší dámy, ze které se vyklubala realitní makléřka. Vykupovala v okolí pozemky a ten s hospodou a přilehlým velkým sadem potřebovala pro golfový klub. Když se Clařin manžel neměl k rozvodu, pustila se do šíření pomluv všemi směry. Doufala, že Ebnerovi hospodu prodají její společnosti. Zastavila jsem ji. Clara nevěrníka pochopitelně vykopl a tenhle krok si nechala potvrdit rozvodovými papíry. Díky mně odešel doslova s igelitkou. Sice nám zkoušel vyhrožovat, ale stačil jeden pohled a zmlkl.

„Máš stejné peklo v očích jako táta,“ podotkla tenkrát máma a dodala: „... když se zlobil.“

Clara si nenechala pro sebe, kdo jí pomohl, a časem mi k práci ve vinařství přibýly další případy. V životě by mě nenapadlo, kolik zloby, nenávisti a strachu se skrývá ve staveních rozesetých v údolí pod námi.

Zatáhla jsem zip na posledním kufru. *Změna prostředí, anonymita velkoměsta a teta Lili mi pomůžou vyčistit si hlavu*, pomyslela jsem si.

„Zavolám Lorenza, ať ty věci odnese,“ řekla máma a vytáhla z kapsy telefon.

Mrkla jsem na hodinky. „Dobře, čekám u auta.“ Vyrazila jsem ke schodišti.

„Ariano!“ zaječela. A pak mnohem smířlivějším tónem dodala: „To se se mnou ani nerozloučíš?“

„Mami,“ objala jsem ji. „Nejedu na konec světa. Zavolám, až dorazím.“ Pak jsem popadla jeden z kufrů a pospíchala dolů. Než se Lorenzo přišoural se zbytkem, vyjela jsem z garáže s minivanem.

„Nakládej,“ popoháněla jsem ho. „Jestli přijedeme pozdě, pilot bude nadávat.“

„Aby ses nezbláznila,“ odsekl.

Mávla jsem rukou a nastartovala. Cestou na letiště se mi podařilo asi tak pětkrát překročit rychlost, takže jsme dorazili včas.

„Dovolíte? Pomůžu vám,“ ozvalo se za mnou, když jsem začala vynášet zavazadla.

Ohlédla jsem se. „Kdo jste?“

„Michael Kern,“ představil se.

„Ariana Maldiniová,“ zareagovala jsem a vzápětí dodala: „Kde je David?“

„Netuším. Paní Maldiniová mě požádala, abych vás zde vyzvedl,“ odpověděl.

David Callo létal pro společnost SkyOne, kterou teta Lili vybudovala ještě s mým tátou, asi deset let. Fajn chlápek. Na lety s ním jsem se vždycky těšila. Probrali jsme život, pomluvili kdekoho a celou cestu jsme se bavili. Já tedy určitě. Při pohledu na Michaela Kerna mě napadlo, že je Davidův přesný opak. Vysoký, až nápadně pohledný blondák s modrýma očima, co se tváří jako svatoušek. *Uvidíme, co jsi zač*, pomyslela jsem si.

Jakmile jsme přestěhovali všechny kufry, tašky a krabice do letadla, vrazila jsem Lorenzovi klíče od auta a upozornila ho, že jestli nebude v pojízd-ném stavu, až se vrátím, nedožije se dětí.

„Tomu nerozumím,“ zatvářil se nechápavě.

Neuniklo mi, že Michaelovi zacukaly koutky.

„Neřeš a padej,“ poplácala jsem ho se smíchem po rameni a nastoupila do letadla.

Těsně před startem mě napadlo zkontrolovat ztišený telefon. Tři nepřijaté hovory. Jeden od Antonia Spinelliho, právníka tety Lili. Druhý od její hospodyně a spolčnice Edy a třetí od mámy. *Něco se muselo stát.*

„Potřebuji si velmi nutně zatelefonovat,“ houkla jsem na Michaela.

„Lituji, slečno. Právě startujeme,“ řekl a víc se se mnou nebavil.

Debile, poznamenala jsem v duchu.

Rychle se otočil a upřeně se na mě zadíval.

Sakra, on mi snad čte myšlenky, napadlo mě.

Než jsem ho stačila napomenout, aby koukal dopředu, otočil se zpátky. A pak jsme celých třicet osm minut do Říma mlčeli. Sotva přistál, znovu jsem otevřela mobil a zavolala mámě.

Vzala to hned. „Holčičko,“ rozbřečela se.

„Mami, co se stalo?“ vyhrkla jsem.

„Lili,“ vzlykala, „zemřela.“

Telefon mi vypadl z ruky. Michael ho zvedl, a když mi ho podával, zdálo se mi, jako by říkal *upřímnou soustrast*.

„Co se stalo?“ zeptala jsem se roztřeseným hlasem s mobilem opět na uchu.

„Netuším. Volal mi Spinelli a po něm Eda. Jenom mi oznámili, že Lili...“ znovu se rozplakala.

„Dobře. Seženu taxi a jedu do rezidence. Jakmile budu vědět něco dalšího, zavolám,“ řekla jsem a zavěsila.

„Potřebujete odvézt?“ ozvalo se nade mnou.

Michael Kern tvářící se jako anděl. Přitom mi ani nedovolil zatelefonovat. *Neblázní, dodal hlas v mé hlavě. Co by se tím změnilo? Brečela bys o půl hodiny déle.*

„Viděl jste, kolik toho mám?“

Povzdychl si a zlehka mi položil ruku na paži. „Představte si, že ano. Takže teď tady počkáte a já dojdu pro auto.“

Nezmohla jsem se na sebemenší odpor. Sotva zmizel v letištní hale, sedla jsem si na trávu a rozbřečela se. Naplno. Nahlas. Asi tak po deseti minutách mi došly slzy a vlastně i energie k pláči. Za dalších pět minut se vrátil Kern v offroadu Dodge. Zvedl mě, podíval se mi do obličeje a sáhl do kapsy pro kapesník.

„Na smutek je nejlepší něco dělat,“ prohlásil a vrazil mi do každé ruky tašku.

„Kam s nimi?“

„Na korbu.“

Řídil opatrně a nechoval se přitom jako Ital. Ostatně podle jména bych ho tipla na Angličana nebo Američana, ale mohl to být i Němec s ohledem na jeho světlé vlasy a modré oči. A podle řeči nejspíš pocházel od nás z Jižního Tyrolska. Ostatně co na tom záleželo.

„Bydlím na Via Emanuele Filiberto šedesát šest,“ nadiktovala jsem mu adresu.

Zvedl obočí a neřekl ani slovo. *Bože, ten chlap je fakt divnej*, pomyslela jsem si. Zručně se propletl dopravní zácpou s očividnou znalostí postranních ulic a zkratk. Už pro tohle Řím miluju. I když právě kvůli té spoustě aut a lidí bych tady bydlet nemohla. Před vraty tetina domu vytáhl mobil a komusi telefonoval. Po chvilce čekání řekl: „Jsme dole.“

Pak vylovil z palubní přihrádky dálkový ovladač a namířil na zámek. Jakmile veřeje zaskřípěly, pomalu vjel na dvůr. Vystoupila jsem a vešla do domu. Nahoře cvakl výtah, ze kterého po chvilce vyšla uplakaná Eda.

„Ariano,“ vyhrkla, když mě uviděla, a vzápětí se mi vrhla kolem krku.

„Co se stalo?“ zeptala jsem se a hlas se mi zase roztrásl.

„Domluvíly jsme se, že přijdu už v půl sedmé. Chtěla vstávat brzy. Těšila se, že přijedeš,“ spustila Eda překotně. „Zaklepala jsem na dveře její ložnice, ale neozvala se. Tak jsem opatrně otevřela. Ležela v peřinách. Nejdřív se mi zdálo, že spí, ale pak jsem si všimla, že má otevřené oči, a bylo mi jasné, že je zle. Doktor Naim sice dorazil během pár minut, ale už nemohl nic dělat.“

„Ještě je u sebe?“ zeptala jsem se opatrně.

Eda zavrtěla hlavou. „Spinelli ji nechal odvézt.“

„Co?“ vyjekla jsem překvapeně.

„Zeptej se ho. Je nahoře. Čeká na tebe,“ povzdychla si.

Tetin právník, doktor Antonio Spinelli seděl v pracovně a za hromadami šanonů nebyl skoro vidět.

„Vítám vás, děvče,“ pronesl chraplavým hlasem. „Jakou jste měla cestu?“

„V první řadě se omlouvám, že jsem vám nevzala telefon. Když jsem zjistila, že jste volal, chtěla jsem vás hned vytočit zpátky, ale ten nový mi to...“ hledala jsem správná slova, „... překazil.“

„Nerozumím,“ zatvářil se zmateně.

„Ten nový pilot. Kern.“

„Ach, promiňte,“ plácl se do čela. „Zapomněl jsem na něj. Ke SkyOne nastoupil teprve předevčírem. Osobně ho zatím neznám. Měl jsem hodně práce s převody majetku a teď...“ zarazil se a dodal „budu vyřizovat pozůstalost.“

„Dole jsem potkala Edu. Zmínila se, že jste tetu nechal odvézt.“

Spinelli se namáhavě zvedl a těžkým krokem přešel k oknu. „Měla byste, Ariano, něco vědět,“ začal opatrně.

Zatrnulo mi.

„V ložnici Lili bylo všechno rozházené. Tyhle šanony,“ mávl rukou směrem ke stolu, „jsem nevyndal já. Kdosi se v nich přehraboval.“

„Mohla přistihnout zloděje a ten ji...“ zašeptala jsem.

„Lékař na ní neshledal žádné známky násilí. Podle určitých projevů i jejích diagnóz usoudil, že dostala infarkt a pravděpodobně i mrtvici. Přesto jsem požádal o pomoc svého syna Andreu. Doufám, že vám to nevádí.“

„Pokud si vzpomínám, vystudoval práva. Stejně jako já. Takže nechápu.“

Skočil mi do řeči. „Uklidněte se. Andrea je sice právník, ale také policista. Už pár let pracuje na vraždách.“

„Proboha,“ vydechla jsem, „ale tvrdil jste, že na sobě neměla žádná zranění.“

„To je právě zvláštní. Eda tvrdila, že vypadala, jako by ji něco strašlivě vyděsilo.“

„Doktore, Eda je fajn ženská, ale věří na duchy,“ ušklíbla jsem se.

„Když má někdo slabé srdce jako Lili, může ho zabít i pohled na něco ošklivého,“ pronesl vážným tónem.

Zavrtěla jsem hlavou. „Tohle odmítám poslouchat. Jestli umřela leknutím, tak maximálně z toho, že viděla zloděje. Vy máte o téhle domácnosti větší přehled než já. Můžete zjistit, jestli se něco neztratilo?“

Přikývl. „Asi tak za hodinu by měl dorazit Andrea.“

„Dobře. Dejte mi vědět, až přijde,“ požádala jsem ho a odešla do svého pokoje.

Bylo otevřeno a uvnitř stály moje kufry, tašky a krabice. *Jedno se Michaelovi Kernovi nedá upřít, napadlo mě, je džentlmen.*

„Není zač,“ ozval se od dveří povědomý hlas. Leknutím jsem nadskočila.

„Tedy děsit umíte dobře, pane Kerne,“ poznamenala jsem. „Ale jinak děkuji.“

Usmál se. Být to v jiné situaci, rozteču jako vanilková zmrzlina.

„Uvidíme se zítra,“ řekl.

„Jak to?“

Vešel dovnitř a zavřel za sebou.

„Co to děláte?“ ohradila jsem se.

Položil si ruku na ústa a přešel k francouzskému oknu směřujícímu na velkou terasu táhnoucí se podél tetina celého bytu. Vyšel ven a rukou naznačil, ať jde za ním.

„No poslyšte,“ vyletěla jsem jako papírový čert z krabičky.

„Vaše teta mě požádala, abych se o vás staral,“ zašeptal.

Překvapením jsem otevřela ústa. „Proč proboha?“

„Řekněme, že kolem sebe vnímala dost negativní energie.“

„Jako třeba duchy?“ zašklebila jsem se, protože se mi vybavila slova doktora Spinelliho.

„V kontextu toho, co se jí stalo, byl tento předpoklad správný,“ zareagoval.

„No, tak teď se mnou pojďte do její ložnice, třeba se tam ještě nějaký zlý a ošklivý přízrak schovává pod postelí.“

„Víte, že se s takovými věcmi nežertuje,“ zvažněl.

I přes otevřené okno jako by se v tetině pokoji dál vznášel stín smrti. Hmatatelný byl ovšem neskutečný binec.

Zhluboka jsem se nadechla. „Co to muselo být za zrůdu, která krade v místnosti s mrtvým člověkem?“

„To jste řekla správně. Zrůda,“ odtušil Kern.

Přešla jsem k posteli a posadila se na okraj. „Neumíte si představit, kolikrát jsme tady s tetou lenořily. Pršelo, vlezly jsme si pod peřinu a povídaly si. Eda nám přinesla čokoládu se šlehačkou a bylo to moc fajn.“

Posunula jsem se, abych se opřela o čelo. „Au,“ vyjekla jsem a seskočila na zem.

„Kousl vás duch?“ zeptal se.

„Něco mě tlačilo do zadku,“ přiznala jsem a odhrnula deku. Nikde nic.

Michael se upřeně zadíval doprostřed lůžka. Pak ukázal rukou. „Tamhle. Vidíte to?“ Naklonil se a z mezery mezi dvěma matracemi vytáhl mobil.

„Ten je tetin,“ vyjekla jsem. „Možná proto si ho nevšimli, když odnášeli její tělo. Podívám se do něj.“

„Tady ne,“ vytrhl mi telefon z ruky.

Nadechla jsem se, abych mu vynadala, jenže mě zastavil zvuk prudce otevřených dveří, které bouchly do starožitné komody stojící vedle nich.

„Nazdar, krásko,“ hrnul se ke mně asi čtyřicetiletý podsaditý chlápek.

„My se známe?“ odsekla jsem a odstrčila ho, až zavrával.

„Copak, nepamatuješ si? Před dvěma lety sis se mnou dost užívala,“ uchechtl se.

Jo, a dost ráda jsem na to zapomněla, pomyslela jsem si v duchu. Samozřejmě, že jsem ho poznala. Spinelliho povedený synáček. Vracela jsem se ze Španělska na táťův pohřeb a rozhodla se přenocovat na tetině toskánském vinařství Illuminati. Tenhle zmetek tam trávil zadarmo dovolenou. Celý večer mě utěšoval a lil do mě jednu skleničku za druhou. Nijak zvlášť jsem neprotestovala, protože mi šlo hlavně o to, abych otupila smutek. A pak to skončilo přesně tak, jak to skončit nemělo. Nad ránem jsem se vyplížila od něj z postele, nasedla do auta a se zbytkovým alkoholem a migrénou jsem odřídila dalších skoro šest hodin až domů. Celou cestu jsem si nadávala a doufala, že ho už nikdy v životě nepotkám. Při vzpomínce na tenhle hodně nepovedený zážitek se ve mně otřásl vnitřnost.

„Ty si ale určitě pamatuješ, že mi dneska ráno zemřela teta. Stojíme u ní v pokoji, tak by to chtělo trochu piety. Nezdá se ti?!“ pronesla jsem tím nejopovrhlivějším tónem, jaký jsem ze sebe dokázala vydolovat, a odešla k sobě.

Chvilku jsem přecházela po místnosti sem tam a čekala, až ze mě vyprchá vztek. Pak mi došlo, že tetin telefon zůstal v Kernově kapse. Z přemítání nad vlastní blbostí mě vytrhlo klepání na francouzské dveře. Michael Kern.

„Proboha, jak jste se sem dostal?“ procedila jsem skrz zuby.

„Přes terasu. Jak prostě,“ zašklebil se.

Povzdychla jsem si. „Můžete mi vrátit ten mobil? Chci se do něj podívat.“

Sáhl pro něj do kapsy, podal mi ho a posadil se ke stolku. *Samolibý drzoun*, pomyslela jsem si v duchu a uvelebila se vedle něj. Displej mobilu vypadal přesně tak, jak jsem ho Lili před půlrokem nastavila. Projeli jsme poslední přijaté hovory i volání. Ještě večer mluvila se Spinellim a notářem Durantem. Pak volala Edě. Posledním volaným byl Michael Kern.

„Co vám chtěla?“ zeptala jsem se.

„Domlouvali jsme se na dnešek. A taky si přála, abych vás hlídal,“ prozradil.

Zvedla jsem obočí. „Hlídal? Ježíši! A proč? Nejsem malá holka. Navíc se umím bránit.“

„Lili měla něco jako šestý smysl,“ řekl tiše.

„Moje máma o ní říkala, že je blázen a věří na duchy.“

„A vy? Taky jste si to myslela?“

„Že je blázen? Ne. Mně přišla roztomile praštěná. Ale vzpomínám si, že táta o ní vždycky mluvil jako o čertově holce. Přišlo mi to zvláštní. Narodila

jsem se, když jí bylo přes padesát. Jednou, to mi bylo asi deset, jsem se ho zeptala, proč jí říká čertova holka, když je stará. Vysvětlil mi, že tak se říká ženám, které jsou mazané.“

Poslední slova jsem pronesla rozklepaným hlasem. Už se mi zase chtělo brečet. *Sakra. Lili, co jsi mi to udělala*, pomyslela jsem si v duchu. *Měla jsi tady být se mnou věčně.* Rychle jsem se zvedla a přešla k zábradlí. Ulice pod námi tepala obvyklým ruchem, jako by se vůbec nic nestalo. Zhluboka jsem se nadechla. Najednou se mi zdálo, že slyším šepot – *Ariano, Lili s vámi bude už navždy.* Vlastně ne někdo, ale Michael Kern. Jenže když jsem se otočila zpátky na terasu, seděl pořád u stolu a soustředěně prohlížel její telefon. Napadlo mě, že to je nějaká psycho reakce na tetinu smrt.

Stejně mi to nedalo. „Říkal jste něco?“

Nereagoval.

„Haló! Jste tam uvnitř?“ zatukala jsem mu na rameno.

„Viděla jste tohle?“ klepl na displej.

Na obrazovce se objevil soubor poznámek. Teta si zapsala útržkovitá hesla jako Raffael, číslo tři, symboly, kódované zprávy a mistr řádu. Chvilku jsem na její poznámky zírala a vůbec mě nenapadlo, co s nimi.

„Myslíte si, že když člověk dojde na konec své cesty, může začít blbnout?“ napadlo mě mimoděk. „Protože tohle rozhodně nepůsobí duševně vyrovnaným dojmem.“

Michael se zamračil: „Obávám se, že už nestihla dopsat, co těmi jednotlivými body myslela.“

„Není tam ještě nějaký další záznam? Teta si tuhle aplikaci hodně oblíbila. Psala si do ní naprosto všechno.“

„Ano, máte pravdu,“ souhlasil. „Je tady velký soubor, bohužel zaheslovaný.“

„Tak to jsme v háji,“ vyhrkla jsem bezmyšlenkovitě.

„Když mi ten telefon půjčíte, zkusím heslo prolomit.“

„A vy to umíte, jo?“

„Možná,“ usmál se.

Přepadl mě ohromný pocit bezmoci. Došlo mi, že vůbec netuším, co mám dělat. Když umřel táta, o všechno kolem pohřbu i další věci se postarala máma. Ale teď je to na mně. Asi jsem musela vypadat jako pořádně velký zoufalec, protože Kern se ke mně naklonil a řekl tichým hlasem: „Nebojte se, pomůžu vám.“

„To budete moc hodný,“ splynulo mi ze rtů.

Zavřela jsem oči a cítila deroucí se slzy.

Tušila jsem, že začnu brečet za tři, dva, jedna... místo teď se ozvalo klepání.

„Dále,“ zavolala jsem z terasy.

Ve dveřích se objevila Eda. „Určitě máte oba hlad. Připravila jsem vám něco k jídlu. Napadlo mě, jestli si to nebudeš chtít vzít tady, Ariano. V jídelně je...“ nedořekla větu a zakoulela očima.

„Spinelli mladší,“ přikývla jsem.

Po pár vteřinách ticha mi to nedalo. „A co tady vlastně dělá? Jeho otec tvrdil, že má na starosti vyšetřování. Tak ať vyšetřuje a nevyžírá nám ledničku.“

Eda vykulila oči a rozesmála se. Pak se otočila k Michaelovi. „Tuhle holku milujeme všichni. Dokáže odlehčit i smrt.“

Nakonec si dala ruce v bok a prohlásila, že jde pro to jídlo, aby nám po Spinelliho náletu ještě něco zbylo. Michael se zvedl, že jí půjde pomoci, a zmizel za ní.